

КЛАСИЧНИЙ ПРИВАТНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

НАУКА І ВИЩА ОСВІТА

**Тези доповідей
XXII Міжнародної наукової конференції
студентів і молодих учених**

Запоріжжя
Класичний приватний університет
2014

Наука і вища освіта : тези доповідей XXII Міжнар. наук. конф. студентів і молодих учених, м. Запоріжжя, 18 квітня 2014 р. / Класичний приватний університет. – Запоріжжя : КПУ, 2014. – 771 с.

Редакційна колегія:

Огаренко В.М., д. держ. упр., професор (головний редактор)
Покатаєва О.В., д. е. н., д. ю. н., професор
Покатаєв П.С., к. держ. упр., доцент
Монаєнко А.О., д. ю. н., доцент (заст. голов. ред.)
Кравченко В.М., к. е. н., доцент
Білоусов С.А., к. політ. н., доцент
Мерзляк А.В., д. держ. упр., професор
Денисова Т.А., д. ю. н., професор
Семенов А.Г., д. е. н., професор
Богуславський О.В., д. соц. ком., доцент
Ляхова І.М., д. пед. н., професор
Латун Л.М., к. пед. н., доцент
Коваленко Є.О., к. держ. упр.

ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА ТА ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ

Інтеграція України у світові та регіональні економічні структури

*Економічні й організаційні аспекти розвитку
підприємств і галузей України*

*Стан та перспективи маркетингової діяльності
суб'єктів господарювання в умовах ринку*

*Особливості функціонування сучасної
фінансово-кредитної системи України*

*Бухгалтерський облік, аналіз і аудит
як складові ефективного функціонування підприємств*

Сучасні аспекти макро- та мікроекономічних процесів

*Економіко-математичне та статистичне моделювання
макро- та мікропроцесів*

Актуальні проблеми податкових процесів в Україні

СТАН І ПРОБЛЕМИ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВАМИ В УМОВАХ РИНКОВОЇ ЕКОНОМІКИ

*Проблеми і перспективи розвитку адміністративного менеджменту
та технологій ефективного управління бізнесом*

*Стратегічне планування інноваційно-інвестиційного розвитку
та зовнішньоекономічної інтеграції регіону*

Підходи та методи управління підприємствами на ринку товарів і послуг

Сучасний менеджмент економічних суб'єктів

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

*Пріоритети та механізми державного управління
соціально-економічним розвитком*

Тенденції та перспективи розвитку місцевого самоврядування

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУСПІЛЬНОГО РОЗВИТКУ В ГУМАНІТАРНІЙ, ДУХОВНІЙ ТА ПЕДАГОГІЧНІЙ СФЕРАХ

Соціально-політичні трансформації в умовах глобалізації

Роль співпраці Церкви, держави і суспільства в моральному вихованні людини

Проблеми управління освітніми процесами у вищій та середній школах

АВТОМАТИЗОВАНІ СИСТЕМИ ТА СУЧАСНІ ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ

Системний аналіз та математичне моделювання

Інформаційні системи та програмна інженерія

Мікро- та наноелектроніка

ронних органів і громадськості. Злочинність неповнолітніх – це загальнодержавна проблема, яка потребує якнайшвидшого вирішення.

Таким чином, при вирішенні проблеми боротьби зі злочинністю неповнолітніх, доцільно звернути увагу, в першу чергу, на найближче мікросередовище підлітка, а саме: сім'ю, шкільний колектив, дворову компанію чи іншу мікрогрупу, в якій перебуває підліток.

Необхідно створювати фонди соціальної адаптації молоді, державні і благодійні фонди, здійснювати заходи, спроможні запобігти негативним явищам серед неповнолітніх: здійсненню правопорушень, розповсюдженню наркоманії, токсикоманії, алкоголізму, проституції. Слід здійснити ряд заходів, покликаних забезпечити соціальну зайнятість неповнолітніх, організацію їх дозвілля.

Здійснюючи профілактику злочинів серед неповнолітніх, необхідно також: виявляти осіб, які втягують неповнолітніх у злочинну діяльність, пияцтво, проституцію; осіб, схильних до немедичного вживання наркотичних засобів; осіб, які систематично втікають з дому.

Довірливі стосунки з підлітками виключають традиційні методи – повчання, моралізування, суворої регламентації. Основним механізмом взаємодії стає вміння соціального працівника встановлювати контакт і можливість приймати підлітка таким, який він є.

Желєзняк М.С.

Класичний приватний університет
наук. кер. – к. соц. н. Мосаєв Ю.В.

СЕКСУАЛЬНЕ НАСИЛЬСТВО

Сексуальне насильство – будь-яка примусова сексуальна дія або використання сексуальності іншої людини. Латинський корінь “згвалтування” означає “крадіжка”, що як не можна більше підходить до трагедії, яку переживає жертва.

Всесвітня Організація Охорони здоров'я визначає сексуальне насильство як “будь-який сексуальний акт або спробу його вчинити; небажані сексуальні зауваження або загравання; будь-які дії проти сексуальності людини з використанням примусу, що здійснюються будь-якою людиною незалежно від його взаємин з жертвою, в будь-якому місці, включаючи будинок і роботу, але не обмежуючись ними”.

Примус може здійснюватися не тільки за допомогою фізичної сили, але також психологічного тиску, залякування, шантажу, погроз фізичною розправою, звільненням з роботи або відмовою дати роботу, яку хочуть отримати. Насильство може також відбуватися, коли людина, примушувана до сексу, не може дати на це своєї згоди, наприклад якщо вона п'яна, знаходиться під дією наркотику, заснула чи психічно не здатна оцінити ситуацію.

До сексуального насильства відносяться: згвалтування і спроба згвалтування, небажані сексуальні дотики або примушування торкатися до іншої людини, підглядання або фотографування людини в інтимній ситуації без його згоди, сексуальні домагання, експлібіціонізм, примусова демонстрація людині порнографії, будь-які інші сексуальні дії з людиною, яка не дає на них згоди або не в змозі відмовити гвалтівнику або надати йому опір.

Сексуальне насильство може відбуватися без згоди жертви або без чіткого розуміння, що означає “згода”. Потрібно мати на увазі, що сексуальне насильство не обов'язково включає в себе власне статевий акт. Всі види сексуального насильства серйозні і завдають великої шкоди, як фізичний контакт (в одязі або без одягу), так і застосування насильства у стосунках.

Сексуальне насильство може мати серйозні наслідки для фізичного і психічного здоров'я. До фізичних наслідків належать травми, небажані вагітності і захворювання, що передаються статевим шляхом. Дослідження також виявляють довгострокові фізичні наслідки сексуального насильства, наприклад хронічну тазову біль, передменструальний синдром, гінекологічні захворювання, ускладнення вагітності, мігрені та інші хронічні головні болі, болі в спині, болі обличчя, інвалідність, що приводить до втрати працездатності.

До безпосередніх психологічних наслідків сексуального насильства відносяться: шок, заперечення, страх, дезорієнтація, тривожність, нервозність, замикання в собі, недовіра до людей, а також короткострокові симптоми посттравматичного стресового розладу – неемоційність, порушення сну, флешбеки. До хронічних психологічних наслідків належать депресія, самогубство чи спроби самогубства, відчуженість, довготривалі симптоми ПТСР.

Ті, що пережили сексуальне насильство можуть проявляти схильність до деяких особливостей поведінки, таких як ризикована сексуальна поведінка, куріння, вживання алкоголю або наркотиків. Дослідники вважають, що ці риси поведінки є не тільки наслідками сексуального насильства, а й факторами, що збільшують уразливість того, хто пережив насильство для повторної віктимізації в майбутньому.

Психологічний прогноз динаміки стану потерпілого багато в чому залежить від підтримки з боку близьких і фахівців (юристів, лікарів і т. д.). У разі, якщо оточуючі діють згідно міфів і стереотипів про сексуальне насильство, то вони можуть завдати потерпілому повторну психологічну травму. Фахівці рекомендують близьким постраждалих уникати засудження і будь-яких форм тиску. А самому потерпілому слід звернутися в соціальний центр, де він отримає спеціалізовану психологічну та юридичну допомогу.

Зайцева С.С.

Сумський державний університет

ВПЛИВ ІННОВАЦІЙ НА РОЗВИТОК ВИЩОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ

Актуальність обраної теми зумовлена наростаючими тенденціями до інноваційної діяльності, зокрема в сфері освіти. Оскільки якість освіти є головним показником випуску висококваліфікованих фахівців для ринку праці, діяльність ВНЗ має вдаватися до нових технологій навчання, до інновацій.

Мета роботи – з'ясувати сутність поняття освітніх інновацій та виявити чинники, які сприяють розвитку інноваційної діяльності ВНЗ.

Нині термін "інновація" тісно увійшов в ужиток української наукової спільноти. Як відомо, саме освіта є соціальним інститутом, де індивід розвиває здібності та набуває певних професійних навичок, а тому, чим рівень цих навичок вище, то, відповідно і більш конкурентна перевага майбутнього фахівця на ринку праці. На думку Листопад О.В. "сама освіта відіграє вирішальну роль в оптимізації інноваційних процесів" [5, 118].

Стосовно визначення терміну "інновація" як наукової категорії до цього часу ведуться чисельні дискусії. Етимологія слова *innovation* в перекладі з англійської мови означає *нововведення* [2, 109]. Нововведення ж за ВТСУМ – "це те саме, яке недавно або тільки-но ввели" [1, 625]. У деяких працях поряд з терміном "інновація" вживаються терміни "новація", "винахід", "відкриття" тощо. Тому, попри чисельні наукові розвідки термін "інновація" не має єдиного наукового тлумачення. У залежності від предмету та об'єкту дослідження під "інновацією" розуміють об'єкт, процес, систему, результат тощо.

Освітні інновації називають "цілеспрямованим процесом", що призводить до "модифікації мети, змісту, методів, форм навчання і виховання тощо" [5, 118]. Результативність інноваційної діяльності ВНЗ визначається за його інноваційним потенціалом, тобто "здатністю вищого навчального закладу до здійснення процесів нововведень" [2, 7]. Інноваційний потенціал ВНЗ включає в себе три групи показників: 1) показники якості освітніх послуг, 2) показники збалансованості інфраструктури ВНЗ, 3) показники результатів інноваційного розвитку ВНЗ (соціальні, економічні, екологічні тощо) [2, 7-8]. Проте, за слушним зауваженням Владімірова А.І., освітні інновації, впроваджені в одному ВНЗ, не являють собою інновації для усієї системи освіти, тобто, для одного ВНЗ це буде інновацією, а для іншого – ні. У цьому випадку доречно згадати інновації згідно їх класифікації, наприклад, за масштабом (інновації нові у світі, країні, регіоні, підприємстві) та за обсягом (інновації локальні, системні та стратегічні). Також варто відмітити, що інноваційний потенціал багато в чому залежить від інноваційного клімату, тобто внутрішніх і зовнішніх умов ВНЗ, які забезпечують винайдення та ефективне впровадження інновацій: це і рівень кваліфікації професорсько-викладацького складу, і напрями підготовки, і обсяги НДР тощо, а також політичні, економічні, культурно-моральні та інші фактори [4, 2-4].

Таким чином, можна зробити висновок, що освітні інновації – це цілеспрямоване запровадження змін у змісті, методах, прийомах, формах навчального та наукового процесу та в управлінні системою освіти взагалі. Ефективна реалізація завдань інноваційного розвитку, тобто випуск висококваліфікованих кадрів та створення нових знань, залежить від низки як об'єктивних так і суб'єктивних чинників.

Література

1. Великий тлумачний словник української мови / Уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. – К.; Ірпінь: ВТФ "Перун", 2003. – 1440 с.
2. Владимиров А.И. Об инновационной деятельности вуза: монография / А.И. Владимиров. – М.: ООО "Изд. Дом НАДРА", 2012. – 72 с.
3. Займовский С.Г. Краткий англо-русский и русско-английский словарь. Под ред. А.В. Литвиновой. Изд. 18-е., стереотип. М., "Сов. Энциклопедия", 1973. – 416 с.;
4. Клімова Г.П. Формування інноваційного клімату у ВНЗ [Електронний ресурс] / Г.П. Клімова. – Режим доступу: <http://ndipzir.org.ua/wpcontent/uploads/2014/01/Klimova.pdf>;
5. Листопад О.В. Інноваційний освітній заклад як суб'єкт інноваційного розвитку // Вісник Житомирського державного університету. Випуск 50. Педагогічні науки. – 2010. – С. 117–120.

Левченко А.А.

Класический приватный университет
науч. рук. – к. соц. н. Мосаев Ю.В.

СОЦИАЛЬНАЯ РЕАБИЛИТАЦИЯ ДЕТЕЙ, ОТНОСЯЩИХСЯ К ГРУППЕ РИСКА

Осложнение социально-экономических условий жизни населения, воздействие средств массовой информации, распространяющих идеи и ценности, противоречащие установкам на формирование нравственно-экологического общества, обострили проблему "детей группы риска". По статистике 15 процентов украинских детей не посещают школу – это те дети, которые составляют группу риска.

Гуманистическая направленность развития современного общества и образования призвана ставить в центр педагогических усилий личность ребенка.

Работа с детьми группы риска должна строиться по принципу оказания поддержки в трудной, кризисной ситуации. Она всегда должна предполагать два направления – оказания помощи ребенку и изменение отношений в семье. Лучше всего ребенку жить со своими родителями. Никакие учреждения социально-педагогической поддержки (детские дома, приюты, социальные гостиные, кризисные центры и т.д.) не заменят ему дом. Основная отличительная особенность детей группы риска заключается в том, что формально, юридически они могут считаться детьми, не требующими особых подходов (у них есть семья, родители, они посещают обычные образовательные учреждения), но фактически в силу причин различного характера, от них независимых, эти дети оказываются в ситуации, когда не реализуются в полной мере базовые права, закрепленные Конвенцией ООН о правах ребенка и другими законодательными актами, – права на уровень жизни, необходимой для их полноценного развития, и права на образование.

Это категория детей в силу определенных причин своей жизни более других категории подвержена негативным внешним воздействиям со стороны общества и его криминальных элементов ставшим причиной дезадаптации несовершеннолетних. Особенностью детей "группы риска" является то, что они находятся под воздействием объективных нежелательных факторов, которые могут сработать или нет. Вследствие этого этой категории детей требуется особое внимание специалистов, комплексный подход с целью нивелирования неблагоприятных факторов и создания условия для оптимального развития детей. Таким образом, целями воспитательной системы по социально-педагогической поддержке детей "группы риска" являются:

– формирование базовой культуры личности и обеспечение каждому ребенку равные условия для духовного, интеллектуального и физического развития, удовлетворение его творческих и образовательных потребностей;